

ΟΙ „ΑΣΤΕΡΕΣ” ΚΑΙ Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥΣ ΟΙ ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

[Άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου JEANNE ROYDOT.]

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ εἶνε, χωρὶς ὑπερβολὴ μιὰ ἀπὸ δημοφιλεῖς βεντέτες τῆς ὀθόνης. Ἐχει μεγάλα γοητευτικὰ μάτια, παθητικὰ χεῖλη, θαυμάσια μαλλιά καὶ πλαστικὸ σῶμα Ἀρτέμιδος. Ὡστόσο ἡ ὠμορφιά τῆς δὲν εἶνε καθόλου μοιραία. Δὲν μοιάζει μὲ τὴν Μάρλεν Ντήτριχ, τὴν Τζάντζερ Ρότζερς, τὴν Ντανιέλ Νταριέ. Εἶνε ὠμορφὴ σὰν μιὰ ἀπλὴ καὶ ἀρμονικὴ γυναίκα. Ἡ Τζόαν Κράουφορντ ὡστόσο δὲν μοιάζει σὰν ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες. Ἐχει ἓναν πολὺ παράδοξο χαρακτήρα καὶ εἶνε ὑπερβολικὰ πλατωνικὴ στὶς αἰσθηματικὲς σχέσεις τῆς. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ σὰς φαίνεται ἐκπληκτικὸ ὡστόσο εἶνε ἡ πιὸ ἀληθινὴ πραγματικότης. Ἡ Τζόαν Κράουφορντ δὲν ἀγαπᾷ τὸν φλογερὸ ἔρωτα, τὸν περιπαθῆ, τὸν ἔρωτα-ἡφαίστειο! Προτιμᾷ τὰ εἰδύλλια πού μένουν κρυμμένα. Τὰ βουβά καὶ τ' ἀνικανοποίητα αἰσθήματα, τοὺς πόθους πού βρῖσκονται κλεισμένοι στὸ βάθος τῆς καρδιάς. Εἶνε θύμα τοῦ μεγάλου τῆς ρωμαντισμοῦ καὶ τῶν παιδικῶν τῆς ὀνείρων.

Μιὰ φορὰ πού εἶχα πάει νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ στὸ σπίτι τῆς, τὴ βρῆκα νὰ κάθεται συλλογισμένη στὴ θεράντα τῆς ἐνῶ τὸ πρόσωπό τῆς εἶχε πάρει μιὰ μελαγχολικὴ ἔκφρασι. Τὴν εἶδα ὅτι παρακολούθουσε τὸ πέταγμα ἑνὸς γλάρου πού ἐρχόταν ὡς τὴν ἀκρογιαλιά κ' ὕστερα βουτοῦσε στὰ κύματα ἢ χάνονταν πέραστὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα.

— Τί σκέπτεσθε, Τζόαν; τὴ ρώτησα περιέργως.

Σήκωσε τὸ χέρι τῆς καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ θαλασσοπούλι.

— Τὸ ζηλεύω, μοῦ ἀπάντησε. Σκέφτομαι ὅτι αὐτὸ εἶνε ἐλεύθερο νὰ πετάξῃ ὅπου θέλει κ' ὅπου τὸ τραβᾷ ἢ νοσταλγία του. Ἄ, αὐτὸ τὸ πουλὶ εἶνε πιὸ εὐτυχισμένο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Πόσο θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι ἓνα θαλασσοπούλι!...

— Εἴσατε ἐρωτευμένη, Τζόαν; τῆς εἶπα μ' ἀπερίγραπτη καλωσύνη.

Γύρισε καὶ μὲ κύτταξε μ' ἐκεῖνο τὸ ἡρεμὸ θλέμμα τῶν μεγάλων ἐκφραστικῶν ματιῶν τῆς κ' ὕστερα στέναξε.

— Ἀλλοίμονο! μοῦ εἶπε. Ἐρωτευμένη καὶ μὲ παιὸν; Ὁ ἔρωσ τοῦ ἀνδρός, διαρκεῖ ὅσο καὶ ὁ πόθος του. Ἐπειτα ὅλα τελειώνουν κ' ἡ ὑποσχέσεις κ' οἱ αἰώνιοι ὄρκοι τῆς ἀγάπης ξεχνιοῦνται καὶ σβύνονται.

Προσπάθησα νὰ ὑπερασπισθῶ τοὺς ἀνδρας γιὰ νὰ κάνω τὴν Τζόαν Κράουφορντ νὰ προδώσῃ τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς ἀπογοητεύσεώς τῆς.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, τῆς εἶπα, νὰ σὰς πῶ ὅτι δὲν ἔχετε δίκιο. Οἱ ἄνδρες ἀκολουθοῦν πάντα τὴν παροιμία: «Παίρνε τὴ χαρὰ ὅπου τὴ βρίσκεις. Ἡ εὐτυχία εἶνε μιὰ στιγμή! Ἐπειτα ἐρχεται ὁ θάνατος!» καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια.

— Ὅχι, ὄχι, διαμαρτυρήθηκε ἡ Τζόαν Κράουφορντ, ὁ ἔρωσ δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε μιὰ στιγμή ἀπολαύσεως. Θὰ σὰς διηγηθῶ μερικὲς ἱστορίες μου γιὰ νὰ δῆτε γιατί εἶμαι τόσο ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῶν ἀνδρῶν: Ἐναν καιρὸ, πᾶνε τῶρα δυὸ χρόνια, περνοῦσα τὶς «διακοπές» μου μὲ μιὰ εὐθυμὴ συντροφιά στὸ Μαϊάμι. Ἡ ζωὴ μου ἦταν μετρημένη: γυμναστικὴ, κολύμπι, ἡλιοθεραπεία, μπάνιο, φαγητό, ἀνάπαυσις, ὕπνος. Τὸ ἀπόγευμα ἐμφάνισι στὰ κοσμικὰ κέντρα τῆς «πλάζ» καὶ τὸ βράδυ λίγος χορὸς στὸ πιὸ ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο. Ἐνοιωθα τὸν ἑαυτὸ του τόσο εὐχαριστημένο καὶ τόσο ξεκούραστο πού νόμιζα ὅτι ἦμουν εὐτυχισμένη. Ξαφνικὰ ἓνας νέος παρουσιάστηκε στὴ ζωὴ μου. Ἐνας ἀπὸ ἐκεῖνους τοὺς συμπαθητικοὺς καὶ δειλοὺς νέους πού δὲν τολμοῦν νὰ σὲ κυττάξουν στὸ πρόσωπο, ἀλλὰ εἶνε ἐκτεθειμένοι νὰ βλέπουν ἀπὸ μακριὰ τὴ σιλοῦνται.

σου καὶ νὰ σοῦ γράφουν ἀτέλειωτα παθητικὰ γράμματα χωρὶς ὅμως καὶ νὰ στὰ στέλνουν. Ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοῦ κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον. Ἦταν τόσο διαφορετικὸς ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους πού εἶχα γνωρίσει, ὥστε ὀμολογῶ ὅτι τὸν εὗρισκα πολὺ τοῦ γούστου μου. Μὰ ἐκεῖνο πού περισσότερο μοῦ ἄρεσε σ' αὐτὸν ἦταν ἡ δειλία του. Δὲν τολμοῦσε νὰ μοῦ πῆ μιὰ λέξι κ' ὅταν τὸν κυττοῦσα, κοκκίνιζε καὶ στενοχωριόταν. Ὅταν πειὰ κατάλαβα ὅτι εἶχα ἀρχίσει νὰ τὸν σκέφτωμαι πολὺ, θέλησα νὰ τὸν γνωρίσω κ' ἔβαλα κάποιον φίλο μου νὰ μὰς συστήσῃ.

— Ἐργάζεσθε πουθενά; τὸν ρώτησα, ὅταν μείναμε μόνοι γιὰ νὰ πῶ κάτι.

— Εἶμαι ἓνα τίποτε, μοῦ ἀπάντησε. Ἐνας ἀπὸ ἐκεῖνους πού χάνονται μέσα στὸ ἀνώνυμο πλῆθος καὶ δὲν ξέρει κανεὶς ἂν ζοῦν ἢ ἂν πέθαναν.

Ἡ μετριοφροσύνη του μὲ σκλάβωνε κ' ἡ ἀγνότης του μὲ σκανδαλίζε. Τότε ἀπεφάσισα νὰ τοῦ ἀνοίξω τὰ μάτια στὴ ζωὴ, νὰ τὸν κατακτῆσω καὶ νὰ τὸν ἔχω ἐντελῶς δικό μου.

Καὶ πράγματι, ἀρχισα νὰ τοῦ μαθαίνω ἓνα σωρὸ πράγματα χωρὶς ποτὲ νὰ θάλω κακὴ σκέψι στὸ μυαλό μου.

Μὰ δὲν ἤξερα ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶνε φτιαγμένοι ἀπὸ τὴν ἴδια πρόστυχη πάστα καὶ ἔχουν τὰ ἴδια ἀνατριχιαστικὰ ἐνστικτα. Μιὰ μέρα ὁ τρυφερὸς φίλος μου σ' ἓνα μάθημα ἐρωτικῆς τέχνης, τὸ ὁποῖο τοῦ ἔκανα μὲ μεγάλη ἀθωότητα, ἀγρίεψε, παραμορφώθηκε καὶ τέλος μοῦ φέρθηκε μὲ μιὰ ἀφάνταστη κτηνωδία.

Ὅταν συνῆλθε καὶ τοῦ πέρασε τὸ κακὸ, ἀρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ μοῦ λέγει μὲ παράπονο:

— Μοῦ σκότωσες ὅτι καλὸ εἶχα μέσα στὴν ψυχὴ μου. Εἶνε ἀδύνατο πειὰ νὰ σὲ ξαναἰδῶ. Ὁ ἔρωσ μας πέθανε. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἀρχίζει τὸ πάθος. Ἐνα κτηνώδες πάθος πού μοῦ παγώνει τὴν καρδιά.

Κ' ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ μου, γιατί φοβόταν μὴν ἐπαναλάβῃ τὸ κτηνώδες φέροσμο του. Ἐγὼ, ὥστόσο ἐξακολούθησα νὰ τὸν ἀγαπῶ μὲ τὸν ἴδιο ἀγνὸ ἔρωτα καὶ τὸν ἐξέχασα μόνον, ὅταν στὴν καρδιά μου παρουσιάσθηκε ἡ εἰκόνα ἑνὸς ἄλλου.

Αὐτὸς δὲν ἦταν οὔτε νέος, οὔτε ὠμορφος, οὔτε κομψός. Εἶχε ὅλα τὰ ἐλαττώματα ἑνὸς πολιτισμένου ἀνθρώπου. Κ' ἐνῶ ἐν τὸν ἀγαποῦσα μ' ἓνα ἰδανικὸ ἔρωτα. Αὐτὸς δὲν μοῦ μιλοῦσε παρά μόνο γιὰ τὶς πλαστικὲς γραμμὲς τοῦ σώματός μου.

— Εἶσαι, μοῦ ἔλεγε, σὰν μιὰ μηχανὴ πού παράγει ἠλεκτρισμό. Ὅπου νὰ σταθῆς ἠλεκτρίζεις τοὺς ἀνδρες. Εἶσαι μιὰ Εὔα!

Μάταια ἐγὼ ἀγωνιζόμουν νὰ τὸν παρασύρω στοὺς ὀνειρώδεις κόσμους τοῦ ἰδανικοῦ ἐρωτά μου. Ἐκεῖνος μοῦ μιλοῦσε μόνο γιὰ τὸ πάθος του καὶ μ' ἔκανε νὰ χύνω δάκρυα πικρὰ γιὰ τὴν συμπεριφορὰ του.

Ὅταν ἐδιώξα κ' αὐτὸν τὸν φίλο μου ὁ ἄλλος πού τὸν διεδέχθη κ' ὕστερα ὁ ἄλλος, κ' ἄλλος πού εἶχαν σειρὰ μοῦ φέρθηκαν μὲ τὸν πιὸ πρόστυχο τρόπο γι' αὐτὸ ἀπογοητέψαν τὴν καρδιά μου καὶ μ' ἔκαναν νὰ ὑποθέσω ὅτι πλατωνικὸς ἔρωσ δὲν ὑπάρχει. Κ' ἐγὼ πού πιστεύω σ' αὐτὸν εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ πέσω ἀπὸ τὸ παλάτι τῶν ὀνείρων μου στὴν πραγματικότητα γιὰ νὰ χαρῶ λίγη εὐτυχία τόσο κοινὴ καὶ τόσο ἄνοστη πού σοῦ προκαλεῖ ἀηδία!

Κ' ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἔσταμάτησε μ' αὐτὰ τὰ λόγια τῆς ἐξομολογήσεώς τῆς, γιατί ἦταν ἡ ὥρα νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ «στούντιο».

ZAN ROYNTON

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ